

ZAGYVAI SÁRI
PORTFOLIO

ALMOST ADULT

Installációmban fiktív és valós határán egyensúlyozó térben videóportrékat és projektorokat elszórva láthatunk. A videóportré műfajában alkottam, és hoztam létre installációm, amely 2011-ben diplomamunkám volt. Ez a médium ellentétben a fotókkal kényszeríti nézőjét, hogy bizonyos ideig figyelje őket. A munkámon szereplő fiatalok feszengve állnak hosszú percekig a kamerával szemben a felcserélhető blue-box előterében. Nem csupán a talaj csúszott ki a szereplők lába alól, hanem az idő múlása is összezavarodott. Az Almost Adult videóportréin áll az idő. Semmilyen történés nem tud kibontakozni, változásnak nyoma nincsen, hacsak nem a fűszálak és kalászkok ingadozását vagy az figurák önkéntelen remegéseit és pislogásokat nem tekintjük annak. Munkámon a felnőtttség küszöbén álló fiatalokat ábrázolom. Manapság a felnőtté válás hatalmas volumenű, sokunknál 1-2 évtizedet átívelő időszak.

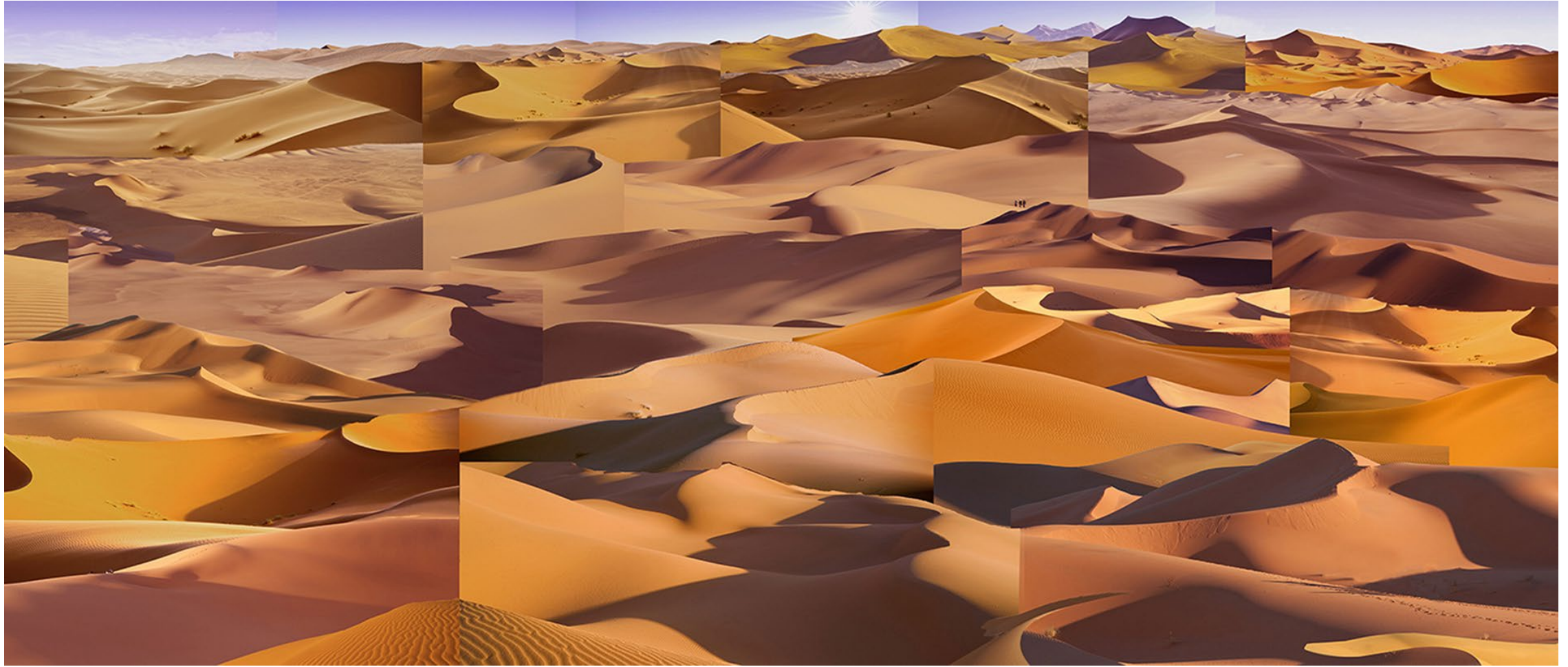
TERMELT TERMÉSZET 2014-17

Célom, hogy a fizikai és a számítógépes tér közötti közbenső világokat hozzak létre, amelyek nemcsak kiemelik a szemlélő vizuális felfogásának forrásait, de felhívják a figyelmet az észlelés törekenységére.

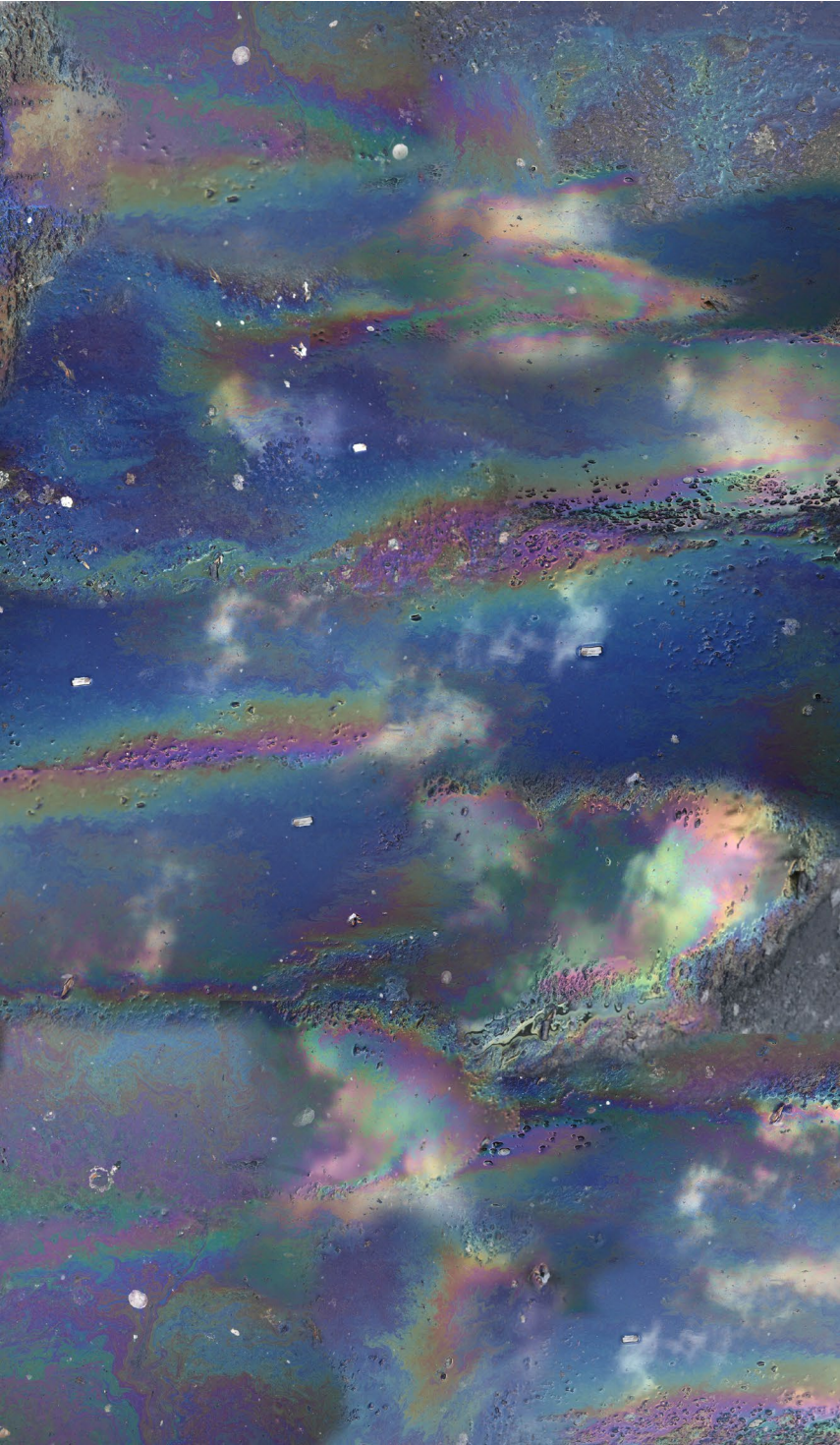

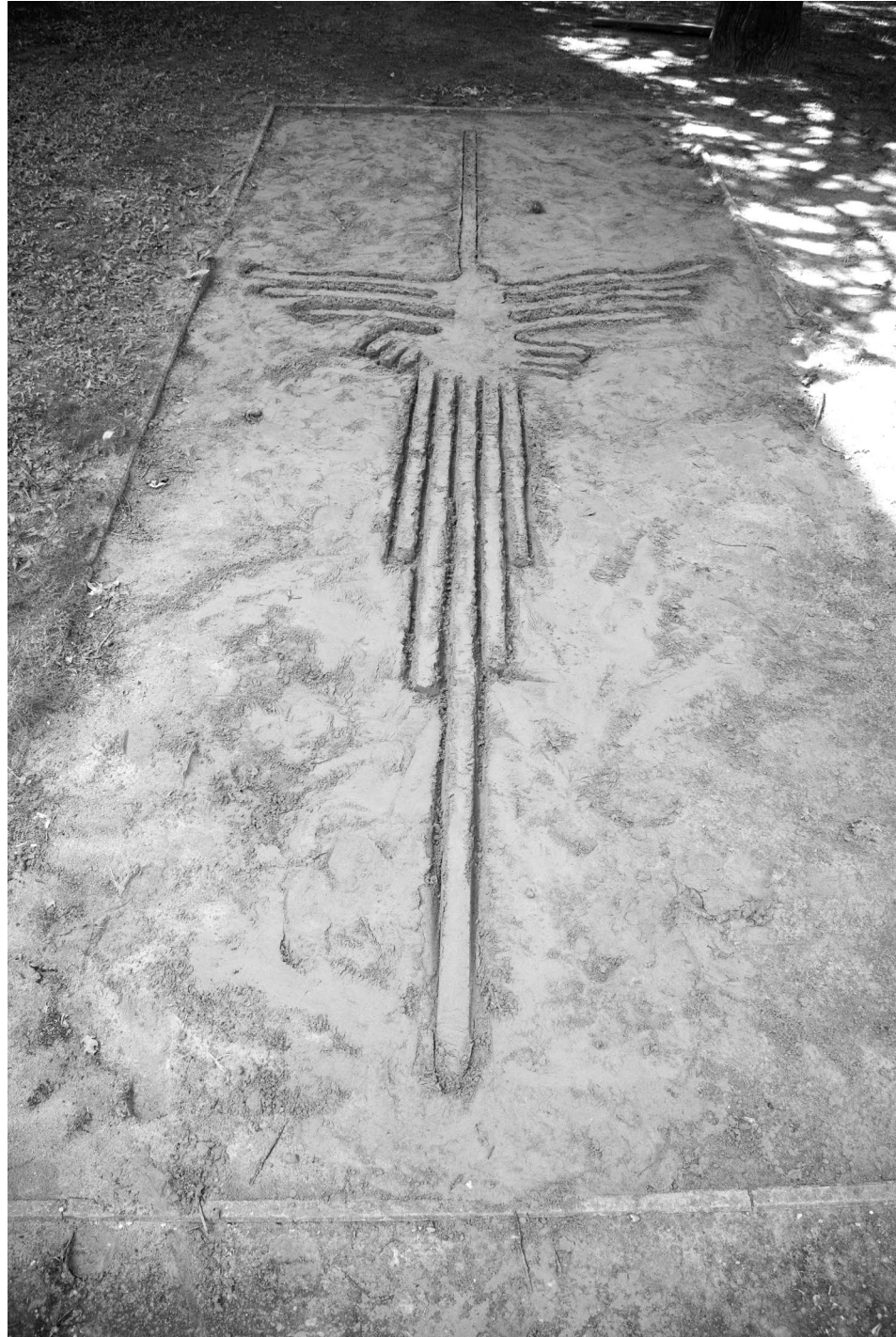

HOMOKOZÓK

Az otthonunkhoz közeli játszótereken évszaktól függetlenül naponta megfordultunk egyéves kisfiammal, ahol a homok esztétikája ragadta meg a figyelmemet. Ebben az immobilis állapotban, a zárkózottság következtében, újfajta perspektíva nyílt ki számomra. Rátaláltam a képzeletbeli tájképekre a lokálisra támaszkodva. A homokozók látványa képzeletemet a távoli tájak felé irányította és alapjai lettek ennek a képi asszociációs játéknak. Kisfiammal és édesapjával homokkonstrukciókat – Petra romvárosát, a gízai piramisokat és a Nazca-vonalakból a madárformát – építettük meg. A sorozat képei vegyes technikával készültek.

TÁVOLI KÉPZETEK, 2021

A hétköznapi monotonitásból elröpítenek a nyaralás és az egzotikum gondolatai, de hosszab időre elmenni nem mindig lehet. Ebben az immobilis állapotban a helyi élmények után kutatok, amik szintén képesek arra, hogy képzeletemet megragadják és pillanatokra, néha hosszabb percekre a távoli felé tereljék. Olyan otthonomhoz közeli budapesti helyszíneken készítem a képeimet, amelyek valamilyen részletükben távoli képzeletet hordoznak. Számomra ilyen jellegű helyszínek a budapesti etnikai éttermek, de lehetnek azok többértelmű mindennapi anyagok és tárgyak is. Az éttermek dekorációi ragadhatóak meg vizuálisan leginkább, de az illatok és ízek is a távoli felé terelik az oda betérők képzeletét. A kibertérben talált távoli tájaktat ábrázoló képeket felhasználok és előképnek tekintem ételkonstrukcióim készítéséhez. A képek valamiképpen manifesztálódnak, hogy azután újra illúzionisztus fényképekként éljenek tovább. Az ételek nem csupán a múlt érzelmi újra- és átélésének eszközeként működhetnek, hanem soha nem látott vagy tapasztalt, de mindvégig vágyott idők és terek letéteményeseiként is. Munkám arra vállalkozik, hogy az ízek, az illatok és az emlékezet kapcsolata megjeleníthető-e egy fotósorozatban?

INSTALLÁCIÓ 2020, CAPA KÖZPONT

